

เอกสารวิชาการส่วนบุคคล
การนำหลักประชาธิปไตยมาปรับใช้
กับการพัฒนาฟุตบอลแห่งชาติระยะยาว 20 ปี (พ.ศ. 2560 – 2579)

จัดทำโดย

พลตำรวจเอก สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง

เอกสารวิชาการนี้เป็นส่วนหนึ่งของการอบรม
หลักสูตร “หลักนิติธรรมเพื่อประชาธิปไตย” รุ่นที่ 6
วิทยาลัยรัฐธรรมนูญ สถาบันรัฐธรรมนูญศึกษา
สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ

คำนำ

“กีฬาฟุตบอล” คือ กีฬาที่ได้รับความนิยมสูงสุดชนิดหนึ่งในประเทศไทย ณ ปัจจุบัน จากกระแสความนิยมของพี่น้องชาวไทยที่เพิ่มมากขึ้นทั้งการแข่งขันระดับท้องถิ่น ระดับชาติ จนถึงระดับนานาชาติ กีฬาฟุตบอลในปัจจุบัน ได้กลายเป็นกีฬาที่มีอิทธิพลกับนานาชาติประเทศทั่วโลก และเป็นกีฬาที่มีกระแสความนิยมจนทำให้เกิดการพัฒนาและแข่งขันกันอย่างมาก เพื่อก้าวสู่ความเป็นหนึ่ง ด้วยเหตุนี้ ชาติต่าง ๆ จึงมีการพัฒนาโดยนำเอาศาสตร์สมัยใหม่เข้ามาประยุกต์ สร้างระบบการพัฒนาเพื่อยกระดับมาตรฐานฟุตบอลของชาติตนเองให้แข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น จึงทำให้การแข่งขันสูงขึ้นตามลำดับ ดังนั้น การสร้างแผนแม่บทพัฒนาฟุตบอลแห่งชาติ ระยะยาว 20 ปี (พ.ศ. 2560 – 2579) จึงเกิดขึ้น เพื่อให้การพัฒนาของวงการฟุตบอลไทยก้าวเดินต่อไปอย่างมีระบบแบบแผน มีทิศทางและเป้าหมายที่ชัดเจนที่สามารถนำไปปฏิบัติได้ โดยกำหนดแผนยุทธศาสตร์ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว อย่างไรก็ตาม การกำหนดหรือการสร้างแผนแม่บทดังกล่าวก็มีใช้ที่สมาคมกีฬาฟุตบอลฯ จะกระทำไปตามอำเภอใจ แต่ในการจัดทำแผนบางส่วนก็มีการนำหลักการในระบบประชาธิปไตยมาปรับใช้ อาทิเช่น การสร้างความมีส่วนร่วมในการทำประชาพิจารณ์แผนแม่บท (Public Hearings) การสร้างความมีส่วนร่วมในทุกภาคส่วนของสังคมให้เข้ามาเกี่ยวข้อง หรือการบริหารจัดการกีฬาเพื่อมวลชน (Mass Participation) ซึ่งในเอกสารงานวิชาการส่วนบุคคลฉบับนี้ จะเป็นการนำเสนอการนำหลักประชาธิปไตยปรับใช้ในบางมิติของการพัฒนาฟุตบอลแห่งชาติระยะยาว 20 ปี (พ.ศ. 2560 – 2579) เพื่อประโยชน์สำหรับผู้สนใจนำไปศึกษา และจุดประกายในการเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาให้วงการฟุตบอลไทยมีความยั่งยืนตลอดไป

พลตำรวจเอก สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง
นายกสมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทย
ในพระบรมราชูปถัมภ์

สารบัญ

หน้า

คำนำ

1. แนวคิดเกี่ยวกับหลักประชาธิปไตย
 - 1.1 ความหมายของประชาธิปไตย
 - 1.2 หลักการของระบอบประชาธิปไตย
 - 1.3 ประเภทของประชาธิปไตย
2. การพัฒนาฟุตบอลแห่งชาติระยะยาว 20 ปี (พ.ศ. 2560 – 2579)
 - 2.1 การจัดประชุมประชาพิจารณ์
 - 2.2 การวางแผนพัฒนา
 - 2.3 การวางยุทธศาสตร์ของการพัฒนา
 - (1) การบริหารจัดการองค์กร (Organization)
 - (2) การพัฒนาขีดความสามารถ (Performance Development)
 - (3) การสร้างกระแสความนิยม (Popularization)
3. การนำหลักประชาธิปไตยมาปรับใช้กับการพัฒนาฟุตบอลแห่งชาติ ระยะยาว 20 ปี (พ.ศ. 2560 – 2579)
4. บทสรุป

การนำหลักประชาธิปไตยมาปรับใช้ กับการพัฒนาฟุตบอลแห่งชาติระยะยาว 20 ปี (พ.ศ. 2560 – 2579)

1. แนวคิดเกี่ยวกับหลักประชาธิปไตย

1.1 ความหมายของประชาธิปไตย

คำว่า “ประชาธิปไตย” เกิดขึ้นครั้งแรกในยุคสมัยกรีก เมื่อประมาณ 2,000 ปีมาแล้ว โดยภาษากรีกใช้คำว่า “Demokratia” หรือในภาษาอังกฤษใช้คำว่า “Democracy” ซึ่ง “Cracy” มาจากคำว่า “Kratein” แปลว่า การปกครอง ส่วน “Demo” หรือ “Demos” หมายถึง ประชาชน หรือสาธารณชนทั่วไป ฉะนั้นคำว่า “ประชาธิปไตย” หรือ “Democracy” จึงถูกแปลว่า การปกครองโดยประชาชน หรือประชาชนมีอำนาจสูงสุด ประชาธิปไตย คือ แนวคิดที่เชื่อว่าประชาชนมีสิทธิที่จะปกครองตนเอง ซึ่งแตกต่างจากแนวคิดในสมัยอดีตที่เชื่อว่าประชาชนมีชีวิตอยู่เพื่อเสริมสร้างบารมีหรือความมั่งคั่งให้กับกษัตริย์ หรือดำเนินชีวิตไปตามลัทธิของพระเจ้าเป็นเจ้า บางสำนักเชื่อว่า ประชาธิปไตยเป็นทั้งแนวคิด อุดมการณ์ ระบบการเมือง การปกครอง และวิธีการดำเนินชีวิตตลอดจนสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคลในสังคม ประชาธิปไตย โดยถือเป็นระบบการปกครองในแบบอุดมคติที่สังคมหรือรัฐต่าง ๆ พยายามที่จะยึดเป็นหลักในการบริหารประเทศ ซึ่งล๊อค (Locke) กับรูสโซ (Rousseau) เจ้าของทฤษฎีสำคัญในอดีตเคยกล่าวไว้ว่า ประชาธิปไตยเป็นระบบการปกครองและระบบการดำเนินชีวิตที่ดีที่สุด ซึ่งประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติและสังคมต่าง ๆ จะมีการพัฒนาไปสู่ระบบการปกครองและระบบการดำเนินชีวิตแบบประชาธิปไตย อันสอดคล้องกับคำกล่าวของโทมัส เจฟเฟอร์สัน (Thomas Jofferson) ที่ว่าระบบการปกครองและระบบการดำเนินชีวิตแบบประชาธิปไตยเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายน้อยที่สุด¹ อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาคำจำกัดความของคำว่าประชาธิปไตยจากหนังสือ บทความ วารสาร หรือทัศนะของนักวิชาการสามารถสรุปได้ ดังนี้

¹ไพโรจน์ ชัยนาม, “รัฐธรรมนูญไทย”, (กรุงเทพมหานคร:มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2514), หน้า 74.

1) **ราชบัณฑิตยสถาน** ได้นิยามความหมายของประชาธิปไตยไว้ว่า “ระบอบการปกครองที่ถือมติปวงชนเป็นใหญ่, การถือเสียงข้างมากเป็นใหญ่”²

2) **อมร รักษาสัตย์** ได้ให้ความหมายประชาธิปไตยไว้ดังนี้

(1) ในความหมายดั้งเดิม คือ การปกครองแบบหนึ่งซึ่งสิทธิในการตัดสินใจทางการเมืองนั้น พลเมืองทั้งปวงเป็นผู้ใช้โดยตรงตามระเบียบวิธีที่ว่าเสียงข้างมากเป็นฝ่ายชนะ การปกครองแบบนี้เรียกกันว่า “ประชาธิปไตยทางตรง”

(2) การปกครองรูปแบบหนึ่ง ซึ่งพลเมืองใช้สิทธิอย่างเดียวกันนั้นโดยผ่านทางผู้แทน ซึ่งประชาชนเป็นผู้เลือกและรับผิดชอบต่อประชาชนพลเมืองทั้งหมด โดยไม่ได้ใช้สิทธิในการปกครองตนเองแบบนี้เรียกว่า “ประชาธิปไตยแบบมีผู้แทน”

(3) การปกครองรูปแบบหนึ่ง ได้แก่ ประชาธิปไตยแบบมีผู้แทน แต่ผู้ที่มีเสียงข้างมาก จะใช้อำนาจตัดสินใจก็แต่ภายในขอบเขตจำกัดแห่งรัฐธรรมนูญ ซึ่งได้ออกแบบไว้รับรองสิทธิของคนข้างน้อย ให้ได้ชื่นชมสิทธิส่วนบุคคลหรือส่วนรวมบางประการ เช่น สิทธิในการพูดและในทางศาสนา แบบนี้เรียกว่า ประชาธิปไตยเสรีหรือแบบมีรัฐธรรมนูญ

(4) ประการสุดท้าย คำว่าประชาธิปไตยมักจะถูกนำมาใช้อธิบายระบบการเมือง หรือ สังคมใดๆ ซึ่งมีแนวโน้มที่จะลดความแตกต่างทางสังคมและเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความแตกต่างอันเกิดขึ้นจากการกระจายทรัพย์สินสมบัติส่วนตัวโดยไม่เท่าเทียมกัน ทั้งนี้ โดยไม่คำนึงว่า การปกครองในระบอบนั้นจะมีลักษณะประชาธิปไตยตามความหมาย 3 ประการแรกหรือไม่ แบบนี้เรียกว่า “ประชาธิปไตยทางสังคมหรือเศรษฐกิจ”

3) **ชัยอนันต์ สมุทวณิช และกนก วงษ์ตระหง่าน** ได้ให้ความหมายของประชาธิปไตยแบบไทย พอสรุปได้ดังนี้⁴

²ราชบัณฑิตยสถาน, “พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 7 รอบ 5 ธันวาคม 2554”, (กรุงเทพมหานคร: ราชบัณฑิตยสถาน, 2556), หน้า 73.

³อมร รักษาสัตย์, “รัฐธรรมนูญฉบับประชาชนพร้อมบทวิจารณ์”, (กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541), หน้า 6.

(1) ประชาธิปไตยแบบไทยต้องมีความเหมาะสมสอดคล้องกับสภาพความเป็นอยู่ของชาวไทย มีรัฐธรรมนูญที่มิใช่ลอกเลียนจากฝรั่ง แต่จะต้องเป็นรัฐธรรมนูญที่เหมาะสมกับสภาพของประเทศไทยและสามารถปฏิบัติได้

(2) ประชาธิปไตยไม่จำเป็นต้องมีการเลือกตั้งหรือมีรัฐธรรมนูญที่ถาวร

(3) ประชาธิปไตยแบบไทยเป็นประชาธิปไตยทั้งในทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม

(4) ประชาธิปไตยแบบไทยก่อให้เกิดเสถียรภาพทางการเมือง ซึ่งกระทำได้โดยให้ฝ่ายบริหารมีความเข้มแข็งกว่าฝ่ายนิติบัญญัติ

(5) ประชาธิปไตยแบบไทยจะต้องมีระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยมมีแผน

(6) ประชาธิปไตยแบบไทยจะต้องเชิญสถาบันพระมหากษัตริย์ และถวายพระราชอำนาจให้พระมหากษัตริย์มีส่วนในการได้ปกครองบ้านเมือง และประชาชนพลเมืองตามสมควร กล่าวคือ เป็นประชาธิปไตยแบบที่มีพระมหากษัตริย์

4) **ช้อยันต์ สมุทรวณิช**⁵ กล่าวถึงประชาธิปไตยในฐานะที่เป็นระบบการเมืองว่า เป็นการจัดรูปแบบการปกครองโดยการกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันทางการเมือง บทบาท อำนาจและหน้าที่ของสถาบันทางการเมือง ตลอดถึงวิธีการตัดสินปัญหาข้อขัดแย้งในทางปฏิบัติตามแนวคิดประชาธิปไตย ซึ่งระบบการเมืองแบบประชาธิปไตยมีลักษณะที่สอดคล้องกับทฤษฎีและแนวความคิดประชาธิปไตย และแนวคิดประชาธิปไตยนี้เองได้ก่อให้เกิดรูปแบบการปกครอง และวิธีการที่ใช้ในการปกครองตามลำดับต่อไปนี้

(1) แนวคิดประชาธิปไตยที่ว่ามนุษย์มีความสามารถ มีสติปัญญา รู้จักใช้เหตุผล ทำให้เกิดรูปแบบและวิธีการปกครองที่ใช้หลักการประชุมปรึกษา แลกเปลี่ยนความคิดเห็น เพื่อการแก้ไขปัญหา โดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและหาข้อยุติในที่สุด เช่น การประชุมสภาและคณะรัฐมนตรี เป็นต้น

(2) แนวคิดประชาธิปไตยที่เชื่อในความเป็นอิสระและเสรีภาพของมนุษย์ จึงทำให้ต้องมีการกำหนดขอบเขตอำนาจรัฐบาลไว้ และให้ความคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน เช่น เสรีภาพทางการเมือง การพูดคุย การชุมนุมทางการเมือง เป็นต้น

⁴ช้อยันต์ สมุทรวณิช และกนก วงษ์ตระหง่าน, “ภาษากับการเมือง”, (กรุงเทพมหานคร:ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526), หน้า 93 - 94.

⁵ช้อยันต์ สมุทรวณิช, “การเลือกตั้ง พรรคการเมือง รัฐสภา และคณะทหาร”, (กรุงเทพมหานคร:สำนักพิมพ์บรรณกิจ, 2524), หน้า 15 - 19.

(3) แนวคิดประชาธิปไตยเน้นความเท่าเทียมกันของคน ดังนั้น จึงเกิดการคุ้มครองทางกฎหมายต่อบุคคลอย่างเท่าเทียมกันโดยไม่เลือกปฏิบัติ

(4) แนวคิดประชาธิปไตยที่ว่าอำนาจอันชอบธรรมทางการปกครองเกิดจากความยินยอมของประชาชน นั่นคือ ประชาชนต้องไปใช้สิทธิเลือกตั้งตัวแทนของตนไปเป็นผู้แทนเพื่อบริหารงานแทนประชาชน และจะต้องพ้นจากตำแหน่งเมื่อครบวาระ 4 ปี หรือ 6 ปี เพื่อให้ประชาชนพิจารณาเลือกตัวแทนใหม่

(5) แนวคิดประชาธิปไตยที่อำนาจอธิปไตยมาจากปวงชนนั้น นอกจากจะมีการจัดการปกครองโดยให้ประชาชนเลือกผู้แทนเข้าโดยตรงแล้ว ยังมีการจัดความสัมพันธ์ทางอำนาจต่าง ๆ ที่สถาบันทางการเมือง การปกครองที่มีอยู่ด้วย คือ หลักการแบ่งแยกอำนาจ (Separation of Powers) เพื่อถ่วงดุลตรวจสอบซึ่งกันและกัน การที่รัฐบาลค้ำใจอยู่เสมอว่าจำเป็นต้องรับผิดชอบต่อประชาชนด้วยการให้ความสำคัญแก่ข้อเรียกร้องตามความต้องการของประชาชน รับฟังความคิดเห็น และประชาชนมีอำนาจสูงสุด บางระบบใช้การออกเสียงประชามติ (Referendum) ในปัญหาที่มีความขัดแย้งกันมาจนรัฐบาลเห็นว่า ควรให้ประชาชนเป็นผู้ตัดสินโดยตรง วิธีการคือ ให้ประชาชนเสนอร่างกฎหมายนั้นโดยตรง (Initiative) และวิธีการให้ประชาชนมีสิทธิ์ถอดถอนตัวแทนเจ้าหน้าที่ระดับท้องถิ่นที่เลือกเข้าไปก่อนครบวาระในการดำรงตำแหน่งนั้น (Recall) ซึ่งวิธีการที่ใช้ในรูปแบบการปกครองประชาธิปไตยเป็นการปกครองโดยประชาชนส่วนใหญ่ ไม่ใช่ปกครองโดยคน ๆ เดียว หรือโดยคณะบุคคล ได้แก่ การใช้หลักเกณฑ์ของเสียงข้างมาก (Majority Rule) ในการตัดสินปัญหาทุกระดับ เช่น การลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง การออกเสียงประชามติ การออกเสียงลงมติในการประชุมสภาผู้แทนราษฎร และการประชุมในระดับต่าง ๆ ถ้าว่เสียงส่วนใหญ่จะได้รับการนำนโยบายไปปฏิบัติ แต่ทั้งนี้เสียงส่วนน้อยก็ต้องได้รับการทบทวนตัดสินใจในปัญหาด้วยเช่นกัน

(6) แนวคิดเกี่ยวกับประชาธิปไตยที่เกี่ยวกับสิทธิที่จะคัดค้านไม่เห็นด้วยและการเปลี่ยนแปลงรัฐบาล ก่อให้เกิดรูปแบบการปกครองและวิธีการปกครองที่ให้ความสำคัญในสิทธิเสรีภาพที่จะแสดงความคิดเห็นคัดค้านนโยบายและการปฏิบัติงานของรัฐบาล การเคารพสิทธิเช่นว่านี้ คือ การให้โอกาสฝ่ายค้าน กล่าวคือ พรรคฝ่ายค้านสามารถเรียกร้องการสนับสนุนจากประชาชนให้เปลี่ยนแปลงรัฐบาล การเปิดโอกาสให้สื่อมวลชนมีความเป็นอิสระที่จะวิจารณ์รัฐบาล โดยไม่ถูกคุกคาม การเคารพสิทธิเสรีภาพของเสียงข้างน้อย (Minority Rule) เหล่านี้ เป็นต้น

1.2 หลักการของระบอบประชาธิปไตย

หลักการปกครองในระบอบประชาธิปไตยมีสาระสำคัญ ดังนี้

1) หลักความเสมอภาค หมายถึง ความเท่าเทียมกันในความเป็นมนุษย์ และเท่าเทียมกันในฐานะที่แต่ละคนเป็นสมาชิกของสังคมเช่นเดียวกัน ยกตัวอย่างเช่น

(1) ความเสมอภาคทางกฎหมาย หมายถึง ประชาชนทุกคนมีความเท่าเทียมกันตามกฎหมาย

(2) ความเสมอภาคทางการเมือง หมายถึง พลเมืองทุกคนในรัฐมีสิทธิในการมีส่วนร่วมในการปกครองเท่าเทียมกัน โดยทุกคนมีความเสมอภาคในการออกเสียงเลือกตั้ง สมัครรับเลือกตั้ง จัดตั้งพรรคการเมือง และแสดงความคิดเห็น ตลอดจนรวมกลุ่มทางการเมืองอย่างเสมอภาคกัน

(3) ความเสมอภาคทางเศรษฐกิจ หมายถึง ประชาชนทุกคนมีสิทธิประกอบการทางเศรษฐกิจโดยเสรี โดยสามารถเป็นเจ้าของทรัพย์สิน และสามารถถือประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่ตนได้ดำเนินการไปได้ และมีสิทธิได้รับประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติอย่างเท่าเทียมกัน ซึ่งรัฐบาลจะต้องทำหน้าที่เป็นผู้จัดสรรเพื่อทำให้เกิดความยุติธรรมและความถูกต้องไม่มุ่งพัฒนาเฉพาะจุดใดจุดหนึ่ง ซึ่งความเสมอภาคในด้านโอกาสที่สำคัญ เช่น การศึกษา การประกอบการงาน การให้ความรู้ ความสามารถในการดำเนินอาชีพ รวมทั้งการสร้างฐานะทางเศรษฐกิจ สังคมและความรับผิดชอบของตนเองให้สูงขึ้น

2) หลักสิทธิ เสรีภาพ และหน้าที่ หมายถึง อำนาจหรือประโยชน์ของบุคคลซึ่งกฎหมายรับรองและคุ้มครองให้แก่บุคคลที่เป็นพลเมืองของรัฐ โดยที่สิทธิเสรีภาพและหน้าที่เป็นของควบคู่กันไม่มีใครมีสิทธิเสรีภาพโดยไม่มีหน้าที่ต้องรับผิดชอบ และไม่มีใครมีหน้าที่โดยไม่มีสิทธิเสรีภาพ ฉะนั้น ทุกคนจึงควรศึกษาหาให้รู้ว่าตนเองมีสิทธิและหน้าที่อย่างไร โดยทั่วไปสิทธิเสรีภาพของบุคคลอาจถูกจำกัดขอบเขตโดยกฎหมาย แต่มีสิทธิเสรีภาพบางอย่างซึ่งเป็นสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชนที่รัฐจะต้องให้การรับรอง ซึ่งสรุปได้ดังนี้

(1) สิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคล หมายถึง บุคคลทุกคนควรมีในฐานะที่เกิดมาเป็นคน ถ้าคนอื่นละเมิดถือเป็นความผิด เช่น การเลือกที่อยู่อาศัย การเลือกนับถือศาสนา เสรีภาพในร่างกาย เสรีภาพในเคหสถานและทรัพย์สิน เสรีภาพในการได้รับการศึกษา เป็นต้น

(2) สิทธิและเสรีภาพทางการเมือง หมายถึง บุคคลทุกคนมีสิทธิเสรีภาพที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของรัฐโดยการแสดงความคิดเห็นทั้งการพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา

การร่วมกลุ่มทางการเมือง การใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง การสมัครรับเลือกตั้ง หรือการจัดตั้งพรรคการเมือง เป็นต้น

(3) สิทธิเสรีภาพทางเศรษฐกิจ หมายถึง บุคคลทุกคนมีสิทธิที่จะทำมาหากินเลี้ยงดูตนเอง และครอบครัวโดยสุจริต มีความรู้สึกที่มั่นคงปลอดภัยในชีวิตและอาชีพการงาน และมีสิทธิได้รับค่าจ้าง แรงงานที่เป็นธรรม

3) หลักนิติธรรม หมายถึง หลักการปกครองโดยกฎหมาย โดยมีสาระสำคัญเกี่ยวกับหลักการ แบ่งแยกอำนาจ หลักการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน หลักความเสมอภาคภายใต้กฎหมาย ลำดับชั้นของกฎหมายและการควบคุมกฎหมายไม่ให้ขัดรัฐธรรมนูญ สิทธิทางศาลและกระบวนการยุติธรรม และความเป็นอิสระของศาล⁶

4) หลักการยอมรับเสียงข้างมาก หมายถึง การที่ทุกสังคมมีคนอยู่ร่วมกันมาก ๆ ย่อมต้องมีความขัดแย้ง ซึ่งความขัดแย้งอาจจะระงับได้ด้วยกฎหมาย นอกจากนั้นในระบอบประชาธิปไตยยังได้นำวิธีตกลงกัน โดยเสียงข้างมากมาใช้ในการยุติปัญหา อย่างไรก็ตาม การใช้เสียงข้างมากจะต้องไม่กระทำไปโดยละเมิดสิทธิของเสียงข้างน้อย

5) หลักอำนาจอธิปไตยเป็นของมวลชน หมายถึง การปกครองต้องได้รับความยินยอมจากประชาชน โดยรัฐคือกลุ่มบุคคลที่ได้รับการเลือกจากประชาชนมาทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองประเทศ ซึ่งรัฐที่ดีต้องเป็นของประชาชน เพื่อประชาชนและจะต้องรับผิดชอบต่อประชาชน

6) หลักแห่งการใช้เหตุผล หมายถึง การอาศัยหลักความเชื่อว่ามนุษย์มีความสามารถและมีสติปัญญาในการปกครองดูแลตนเอง สามารถใช้เหตุผลในการตัดสินใจและกำหนดแนวทางในการดำเนินชีวิตให้กับตนเองและสังคมได้ และไม่ใช้กำลังหรือความรุนแรงในการตัดสินใจ

7) หลักการรับฟังความคิดเห็น หมายถึง การเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลข้อเท็จจริง และความคิดเห็น ด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อประกอบการตัดสินใจ เช่น การรับฟังความคิดเห็น การสำรวจความคิดเห็น การจัดเวทีสาธารณะ การแสดงความคิดเห็นผ่านเว็บไซต์ เป็นต้น

⁶สมคิด เลิศไพฑูรย์, “การสถาปนาหลักนิติธรรมขึ้นในระบบกฎหมายไทย”,วารสารกฎหมายนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, มีนาคม 2557, หน้า 2 - 20.

8) หลักการเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้อง หมายถึง การเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานหรือร่วมเสนอแนะแนวทางที่นำไปสู่การตัดสินใจ เช่น การประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อพิจารณาประเด็นนโยบายสาธารณะ การจัดให้มีประชาพิจารณ์การจัดตั้งคณะกรรมการเพื่อเสนอแนะประเด็นนโยบาย เป็นต้น เพื่อสร้างความมั่นใจว่าข้อมูลความคิดเห็นและความต้องการของประชาชนจะถูกนำไปพิจารณาเป็นทางเลือกในการบริหารงาน

9) หลักการให้ความร่วมมือ หมายถึง การเปิดโอกาสให้กลุ่มประชาชนหรือผู้แทนจากภาคสาธารณะ มีส่วนร่วมในฐานะที่เป็นหุ้นส่วนในทุกขั้นตอนของการตัดสินใจและดำเนินกิจกรรม เช่น การแต่งตั้งผู้แทนฝ่ายประชาชนให้ร่วมเป็นกรรมการคณะกรรมการต่าง ๆ เป็นต้น

1.3 ประเภทของประชาธิปไตย

1) เฮเลนา แคทท์⁷ ได้จำแนกประเภทของประชาธิปไตยไว้ 3 รูปแบบ เพื่อแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างได้อย่างชัดเจน ดังนี้

(1) ประชาธิปไตยโดยตรง จะมีลักษณะสำคัญ คือ ประชาชนออกเสียงลงมติเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับทางเลือก หรือปัญหาใดปัญหาหนึ่งที่ถูกเสนอหรือหยิบยกขึ้นมา ตัวอย่างเช่น การออกเสียงลงประชามติของประชาชนในสวิตเซอร์แลนด์หรืออิตาลีในปัจจุบัน

(2) ประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม คือ การที่ประชาชนปรึกษาหารือกันในทุกแง่มุมในทางเลือกหรือปัญหาที่ต้องตัดสินใจแล้วตกลงกัน ตัดสินใจร่วมกันว่าจะเลือกหรือหาทางออกอย่างไร

(3) ประชาธิปไตยแบบตัวแทน คือ การให้ประชาชนเลือกตัวแทนขึ้นเพื่อทำการตัดสินใจแทนพวกเขา เช่น การเลือกตั้งคณะกรรมการโรงเรียน การเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เป็นต้น

2) คีนิงจ ศรีบัวเอี่ยม และคณะ ได้อธิบายถึงประชาธิปไตยทั้ง 3 แบบ ดังนี้

(1) ประชาธิปไตยทางตรง (Direct Democracy) เป็นระบบที่ให้ประชาชนเจ้าของอำนาจอธิปไตยเป็นผู้ใช้อำนาจอธิปไตยด้วยตนเอง หรือร่วมใช้อำนาจอธิปไตย โดยองค์ประกอบของประชาธิปไตยทางตรงมี 2 ประการ คือ ประชาชนเป็นผู้ริเริ่ม โดยการริเริ่มนั้นต้องมีสภาพบังคับให้มีการเริ่มต้นกระบวนการ และประชาชนเป็นผู้ตัดสินใจขั้นสุดท้าย การขาดองค์ประกอบใด องค์ประกอบหนึ่งย่อม

⁷ อิงชัย วงศ์ชัยสุวรรณ, “ทัศนคติของข้าราชการส่วนภูมิภาคต่อการปกครองในระบอบประชาธิปไตยของประเทศไทยในปัจจุบัน”, (กรุงเทพมหานคร: คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2546), หน้า 17.

ทำให้รูปแบบการมีส่วนร่วมทางการเมืองนั้น ๆ ไม่อาจเป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ได้ โดยทั่วไปแล้ว นักวิชาการทางยุโรปถือว่า การตัดสินใจขั้นสุดท้ายโดยประชาชนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดของประชาธิปไตยทางตรง รูปแบบของประชาธิปไตยทางตรงที่ประเทศต่าง ๆ ที่สำคัญ รู้จักกันดี และใช้มากที่สุด ได้แก่ การลงประชามติ (Referendum) การเสนอกฎหมายโดยประชาชน (Initiative) การถอดถอนผู้แทนรายบุคคลหรือทั้งสภา (Recall)

(2) ประชาธิปไตยแบบผู้แทน (Representative Democracy) เป็นระบบที่ประชาชนเลือกผู้แทนไปใช้อำนาจอธิปไตยแทนตนเอง ถ้าเป็นระบบรัฐสภา ประชาชนจะเลือกตั้งเฉพาะสมาชิกสภา ซึ่งเป็นฝ่ายนิติบัญญัติ และสมาชิกสภาจะไปแต่งตั้งฝ่ายบริหารเอง ถ้าเป็นระบบประธานาธิบดีประชาชนจะเลือกตั้งทั้งฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายบริหารด้วยตนเอง เมื่อเปรียบเทียบกับประชาธิปไตยทางตรง อาจเรียกประชาธิปไตยแบบผู้แทนว่า ประชาธิปไตยทางอ้อม (Indirect Democracy) ซึ่งมีทฤษฎีอำนาจอธิปไตยเป็นของชาติสนับสนุน

(3) ประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม (Participatory Democracy) เป็นประชาธิปไตยที่เกิดขึ้นจากความพยายามทำให้เกิดความเป็นไปได้ในทางปฏิบัติมากที่สุด ด้วยการผสมผสานระหว่างการเสริมจุดแข็งและซ่อมจุดอ่อนของประชาธิปไตยแบบผู้แทนกับประชาธิปไตยทางตรง การผสมผสานดังกล่าว ทำให้เกิดคำว่า ประชาธิปไตยแบบมีส่วนร่วม ซึ่งมีได้หมายความว่า ในทางกฎหมายโดยตรงเป็นเพียงการเรียกระบอบประชาธิปไตยแบบผู้แทนที่เปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการเมืองการปกครอง และในการตัดสินใจระดับต่าง ๆ มากขึ้นเท่านั้น มิใช่ว่าประชาชนจะสามารถทำได้แต่เพียงเลือกตั้งอย่างเดียว แต่ยังเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมรับรู้ข้อมูลข่าวสาร ความเคลื่อนไหว และความคืบหน้าของการบริหารจัดการประเทศ โดยผู้ที่ทำหน้าที่แทนประชาชน หรือการเปิดโอกาสให้ประชาชนร่วมแสดงความคิดเห็นและให้ข้อมูลแก่ผู้ที่ทำหน้าที่แทนตนเพื่อใช้ประกอบการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งการที่ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมในการตรวจสอบ และถอดถอนผู้ที่ทำหน้าที่แทนประชาชนซึ่งขาดประสิทธิภาพ บกพร่องต่อหน้าที่ หรือไม่สุจริตแล้วแต่กรณี

2. การพัฒนาฟุตบอลแห่งชาติระยะยาว 20 ปี (พ.ศ. 2560 – 2579)

2.1 การจัดประชุมประชาพิจารณ์

ในการพัฒนาฟุตบอลแห่งชาติระยะยาว 20 ปี นั้น สมาคมการกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ มิได้ออกแบบหรือวางแผนอย่างอำเภอกหรือเป็นไปตามความประสงค์ของบุคคลใด แต่ในการจัดทำแผน

แม่บทพัฒนาฟุตบอลระยะยาว 20 ปี (พ.ศ. 2560 - 2579) เป็นการจัดทำขึ้นบนพื้นฐานของงานวิจัยและการสร้างมีส่วนร่วมในทุกภาคส่วน เพื่อให้เห็นถึงสภาพปัญหา และนำข้อคิดเห็นในเวทีต่าง ๆ มารวบรวมและสังเคราะห์ เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาฟุตบอลของประเทศไทย ยกตัวอย่างเช่น การสัมมนา ระดมความคิด การสรรหาที่ปรึกษาจัดทำแผนพัฒนา การจัดประชุมประชาพิจารณ์แผนแม่บทพัฒนาฟุตบอลแห่งชาติ ระยะยาว 20 ปี (พ.ศ. 2560 - 2579) ครั้งที่ 3 เมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2560 เวลา 10.00 น. ณ ห้องบุญยะจินดา สโมสรตำรวจวิภาวดีรังสิต โดยมีการเชิญตัวแทนฝ่ายต่าง ๆ จากสมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ผู้ทรงคุณวุฒิ บุคลากรในวงการฟุตบอลไทย ตัวแทนจากสโมสรฟุตบอล แฟนคลับ และสื่อมวลชน เข้าร่วมประชุม จากนั้นได้มีการแบ่งกลุ่มผู้เข้าร่วมประชุมออกเป็น 8 กลุ่ม เพื่อให้สมาชิกได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและมุมมองในการร่วมกันพัฒนาฟุตบอลไทย และนำความคิดเห็นที่ได้จากการประชุมไปประกอบการพิจารณาการจัดทำแผนแม่บทพัฒนาฟุตบอลแห่งชาติ ระยะยาว 20 ปี สำหรับการแบ่งกลุ่มผู้เข้าร่วมประชุมได้แบ่งออกเป็น 8 กลุ่ม เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและมุมมองในการร่วมกันพัฒนาฟุตบอลไทย ประกอบด้วย

- (1) กลุ่มการพัฒนาฟุตบอลชาย
- (2) กลุ่มการพัฒนาฟุตบอลหญิง
- (3) กลุ่มการพัฒนาฟุตซอล
- (4) กลุ่มการพัฒนาฟุตบอลชายหาด
- (5) กลุ่มการพัฒนาหัวหน้าผู้ฝึกสอน
- (6) กลุ่มการพัฒนาด้านการแพทย์
- (7) กลุ่มการพัฒนาผู้ตัดสิน
- (8) กลุ่มการสร้างกระแสความนิยมในกีฬาฟุตบอล

2.2 การวางแผนพัฒนา

แผนแม่บทพัฒนากีฬาฟุตบอลแห่งชาติ ระยะยาว 20 ปี สามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ยุค เพื่อกำหนดแผนการดำเนินงานในแต่ละช่วงทั้งในระยะสั้น ระยะกลาง และระยะยาว ได้แก่

- (1) ยุควางรากฐาน (Standard Setting Era) ค.ศ. 2017 - 2021
- (2) ยุคการพัฒนา (Development Era) ค.ศ. 2022 - 2026
- (3) ยุคก้าวสู่เวทีโลก (World Stage Era) ค.ศ. 2027 - 2031
- (4) ยุครักษาความยั่งยืน (Sustainability Era) ค.ศ. 2032 - 2036

ทั้งนี้ เป้าหมายและตัวชี้วัดในแต่ละยุคการพัฒนากีฬาฟุตบอลที่สามารถวัดผลถึงความก้าวหน้าได้อย่างชัดเจน ได้แก่ จำนวนประชากรฟุตบอลของประเทศไทย และผลงานของทีมชาติไทยทั้ง 4 ชนิดกีฬา สำหรับจำนวนประชากรฟุตบอลของประเทศไทย (Football Family) หมายถึง ประชากรฟุตบอลกลุ่มต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ นักกีฬา ผู้ฝึกสอน ผู้ตัดสิน เจ้าหน้าที่ (บุคลากรด้านเวชศาสตร์และวิทยาศาสตร์กีฬาฟุตบอล รวมถึงบุคลากรด้านบริหารจัดการ) และแฟนกีฬาในทั้ง 4 ชนิดกีฬา ได้แก่ ฟุตบอลชาย ฟุตบอลหญิง ฟุตซอล และฟุตบอลชายหาด มีความผูกพันและมีกิจกรรมในชีวิตประจำวันที่เกี่ยวข้องกับกีฬาฟุตบอล ซึ่งคาดการณ์ว่า เมื่อถึงปี ค.ศ. 2036 จะมีประชากรฟุตบอลประมาณ 3.8 ล้านคน ส่วนผลงานของทีมชาติไทยทั้ง 4 ชนิด ก็คือผลงานของฟุตบอลชาย ฟุตบอลหญิง ฟุตซอล และฟุตบอลชายหาดในระดับ World Ranking และ Asia Ranking ต้องสูงขึ้น ยกตัวอย่างเช่น ฟุตบอลชายไทยปัจจุบันมี Ranking อยู่ที่ 129 ในปี ค.ศ. 2036 ต้องไต่ให้ถึงอันดับที่ 50 ของโลก และมีอันดับอยู่ในเอเชีย ลำดับที่ 6

2.3 การวางยุทธศาสตร์ของการพัฒนา

(1) การบริหารจัดการองค์กร (Organization)

การบริหารจัดการองค์กร ถือเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนางานวงการฟุตบอลในประเทศไทย สืบเนื่องจากการบริหารจัดการองค์กรไม่ใช่เพียงแค่การบริหารจัดการสมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ หากแต่เกี่ยวข้องถึงการบริหารจัดการฟุตบอลในประเทศไทยทั้งระบบ

ซึ่งหากการพัฒนากีฬาฟุตบอลถูกกำหนดให้เป็นวาระแห่งชาติ การประสานงานร่วมมือในระหว่างกระทรวงที่เกี่ยวข้องจะเป็นกุญแจสำคัญในการขับเคลื่อน ทั้งกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาที่มีบทบาทหน้าที่โดยตรง กระทรวงศึกษาธิการที่ทำหน้าที่ดูแลระบบการศึกษาของประเทศไทย

กระทรวงมหาดไทยที่ทำหน้าที่ดูแลองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และกระทรวงสาธารณสุขที่ทำหน้าที่ดูแลสุขภาพของคนไทยทั่วประเทศ

ดังนั้น การกำหนดให้การพัฒนาฟุตบอลเป็นวาระแห่งชาติ จึงเป็นจุดเริ่มต้นในการพัฒนากีฬาฟุตบอลในประเทศไทย ซึ่งจะก่อให้เกิดการเชื่อมโยงระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องตามข้อความข้างต้น และหน่วยงานที่ทำหน้าที่โดยตรง อาทิ กรมพลศึกษา การกีฬาแห่งประเทศไทย และสมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ เพื่อเชื่อมโยงสู่องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นที่มีความใกล้ชิดกับประชาชนในแต่ละภูมิภาคโดยตรง โรงเรียนที่เป็นจุดเริ่มต้นการเรียนรู้ของเยาวชนคนไทยทั่วประเทศ เพื่อสร้างทัศนคติที่ดีกับเยาวชนในการรักการออกกำลังกาย เพื่อสุขภาพที่ดีของคนไทยในอนาคต

(2) การพัฒนาขีดความสามารถ (Performance Development)

การพัฒนาขีดความสามารถถือเป็นองค์ประกอบสำคัญและเป็นเป้าหมายหลักที่ส่งผลการสร้างกระแสนิยมของกีฬาฟุตบอลไทย โดยการพัฒนาขีดความสามารถในด้านของสมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทย ซึ่งมี 4 ชนิดกีฬาในความรับผิดชอบ คือ กีฬาฟุตบอลชาย กีฬาฟุตบอลหญิง กีฬาฟุตซอล และกีฬาฟุตบอลชายหาด ซึ่งเป็นหน้าที่ในการพัฒนาไปอย่างพร้อมเพรียงกัน ซึ่งในประเทศที่มีความเจริญในด้านกีฬาฟุตบอล ฟุตซอล และฟุตบอลชายหาด มีข้อค้นพบรูปแบบการพัฒนาในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน คือ การสร้างมาตรฐานในการพัฒนาเยาวชนในชนิดกีฬานั้น ๆ เป็นหลัก

โดยเริ่มต้นจากการส่งเสริมการมีส่วนร่วมกับชนิดกีฬาทั้งในส่วนเยาวชนและผู้ปกครอง เพิ่มเป็นจุดเริ่มต้นของความรักและความสนใจ โดยต่อมาเยาวชนที่มีความสามารถจะถูกนำเข้าสู่ระบบการเรียนรู้ทักษะที่ถูกต้องและมีมาตรฐานเพื่อเป็นรากฐานในการพัฒนาในอนาคต เน้นความสนุกสนานในการแข่งขัน จนกระทั่งวัยที่มีความเหมาะสมที่จะพัฒนาด้านความแข็งแรงของกล้ามเนื้อและระบบหายใจ ส่งเสริมเกมการแข่งขันเพื่อสร้างโอกาสในการแสดงความสามารถอย่างต่อเนื่องในแต่ละช่วงอายุ และส่งเสริมนักกีฬาที่มีขีดความสามารถสูงสู่เวทีระดับนานาชาติ

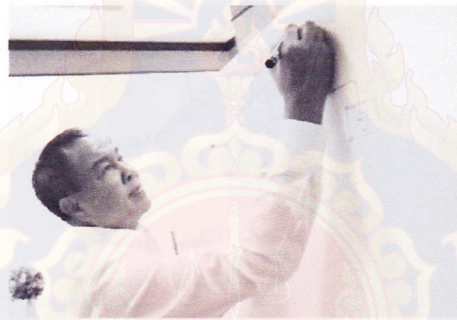
(3) การสร้างกระแสความนิยม (Popularization)

การสร้างกระแสความนิยม เป็นอีกองค์ประกอบที่สำคัญในการพัฒนากีฬาฟุตบอลไทย เพราะกระแสความนิยมเป็นสิ่งที่สะท้อนความสนใจของสังคมไทยต่อกีฬาฟุตบอล และยังเป็นสิ่งบ่งชี้ถึงศรัทธาของแฟนฟุตบอลชาวไทย ตลอดจนการสร้างความสนใจต่อผู้สนับสนุน หากมองเพียงผิวเผินจะพบว่า กระแสความนิยมเกิดจากผลงานในสนามแข่งขันชัยชนะที่เกิดขึ้น แต่หากเราสังเกตความนิยมดังกล่าวเป็นความนิยม

เพียงแค่วิวคร่าวไม่ใช่สิ่งถาวร เป็นกระแสที่เกิดขึ้นและดับไปเมื่อผลงานล้มเหลว ซึ่งกระแสความนิยมในลักษณะนี้ ไม่ใช่กระแสความนิยมที่ยั่งยืน หากแต่กระแสความนิยมดังกล่าวจะเป็นจุดเริ่มต้นของการดึงมวลชนเข้ามามีส่วนร่วมกับกีฬาฟุตบอล และจำเป็นที่จะต้องมีการระดมทุนในการสร้างความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างมวลชนกับกีฬาฟุตบอลไทย เพื่อสร้างกระแสความนิยมที่ยั่งยืน

กระบวนการสร้างการมีส่วนร่วมและการสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันจึงเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนากีฬาฟุตบอลไทยในปัจจุบัน สู่กีฬาฟุตบอลไทยในอนาคต ซึ่งหนีไม่พ้นกิจกรรมการแข่งขันสำหรับประชาชนทั่วไป กิจกรรมสมาชิกสัมพันธ์ตั้งแต่ระดับชุมชนท้องถิ่น สโมสรอาชีพ และทีมชาติไทย การสร้างอัตลักษณ์ของกลุ่มแฟนคลับ การสร้างแรงบันดาลใจสำหรับเยาวชน

3. การนำหลักประชาธิปไตยมาปรับใช้กับการพัฒนาฟุตบอลแห่งชาติ ระยะยาว 20 ปี (พ.ศ. 2560 – 2579)

เมื่อนำหลักประชาธิปไตยที่มีอุดมการณ์สำคัญในการเคารพนับถือเจตจำนงของประชาชนส่วนมาก สร้างความเสมอภาค มีเหตุและผลในการตัดสินใจ การรับฟังความคิดเห็นต่าง การสร้างความมีส่วนร่วมในภาคส่วนต่าง ๆ รวมถึงการเปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนร่วมกันตัดสินใจ พบว่า การดำเนินงานของสมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ในการพัฒนาฟุตบอลแห่งชาติระยะยาว 20 ปี (พ.ศ. 2560 – 2579) มีการนำหลักเกณฑ์ทางด้านประชาธิปไตยมาปรับใช้ในหลายภาคส่วนของการดำเนินงาน ยกตัวอย่างเช่น

(1) การรับฟังความคิดเห็น

กล่าวคือ ในระหว่างการจัดทำแผนแม่บทพัฒนาฟุตบอลแห่งชาติ ระยะยาว 20 ปี (พ.ศ. 2560 - 2579) สมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ค่อนข้างให้ความสำคัญกับการรับฟังความคิดเห็นของผู้แทนในภาคส่วนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง อาทิ ผู้ทรงคุณวุฒิ บุคลากรในวงการฟุตบอลไทย ตัวแทนจากสโมสรฟุตบอล แฟนคลับ และสื่อมวลชน เข้าร่วมประชุม เพื่อให้สมาชิกได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและมุมมองในการ

ร่วมกันพัฒนาฟุตบอลไทย โดยมีการระดมความคิดในหลายครั้ง และนำองค์ความรู้ ข้อเสนอแนะที่ได้มา ปรับปรุงและเพิ่มเติมแผนแม่บทพัฒนาฟุตบอลแห่งชาติ ระยะยาว 20 ปี เพื่อให้สนองต่อความต้องการของทุกคนให้มากที่สุด เหตุเพราะเราตระหนักว่า การจะดำเนินการให้เป้าหมายในการพัฒนาฟุตบอลของประเทศเป็นไปแบบยั่งยืน การมีส่วนร่วมในภาคประชาชนและบุคคลที่เกี่ยวข้องเป็นสิ่งสำคัญที่จะผลักดันเป้าหมายให้สำเร็จลุล่วงได้

(2) การสร้างความมีส่วนร่วม

ในการสร้างความมีส่วนร่วมถือเป็นการเปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ของสมาคม ฯ อาทิ

ก. การจัดการแข่งขันและพัฒนาผู้ฝึกสอน เช่น การพัฒนาฟุตบอลระดับรากหญ้าและเยาวชน การจัดการแข่งขันฟุตบอลระดับโรงเรียน ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา การพัฒนาผู้ฝึกสอนในโรงเรียน ตามมาตรฐานของสมาคม ฯ การจัดการแข่งขันลีกเยาวชน

ข. การจัดตั้งศูนย์ประสานงานและศูนย์ฝึกกีฬาฟุตบอลส่วนภูมิภาค เพื่อให้เกิดการประสานงาน และร่วมพัฒนาไปด้วยกันไม่ว่าจะเป็นด้านบุคลากร ด้านการจัดการแข่งขัน และด้านการตลาด

ค. การแจกจ่ายคู่มือการฝึกฟุตบอลให้กับผู้ปกครอง เพื่อให้มีส่วนร่วมในการพัฒนาบุตรหลานของตนเอง ตามช่วงวัยในแต่ละวัย เช่น ช่วงอายุระหว่าง 9 – 12 ปี ควรมุ่งเน้นการฝึกทักษะกลุ่มย่อย การเคลื่อนที่เป็นกลุ่ม เน้นความเข้าใจในการเล่น เกม สร้างความรับผิดชอบ รู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย เป็นต้น

(3) การสร้างความเสมอภาค และเท่าเทียมกัน

ความเสมอภาคและความเท่าเทียมกันเป็นหัวใจสำคัญในการบริหารงานของสมาคม ฯ ไม่ว่าจะ เป็นระบบการแข่งขันในทุกระดับต้องเอื้อต่อการพัฒนาในทุกสโมสร มีการกำหนดระบบการแข่งขันที่ชัดเจน มีมาตรฐานที่ถูกต้องและเป็นธรรมในทุกระดับ ดังนั้น การกำหนดมาตรฐานสโมสร ผู้ฝึกสอน และผู้เล่น รวมทั้งการสร้างกฎ กติกา อันเป็นที่ยอมรับโดยทั่วกัน เพื่อสร้างความยุติธรรมและยุติความเหลื่อมล้ำในการ

แข่งขันจึงเป็นรากฐานสำคัญในการพัฒนาฟุตบอลไทย ซึ่งปัจจุบันสมาคม ฯ ก็ได้สร้างคู่มือในการจัดการแข่งขันทุกระดับ รวมถึงระเบียบ กฎเกณฑ์ และข้อบังคับลักษณะการปกครองของสมาคม ฯ เพื่อประโยชน์แก่สมาชิกในการนำไปศึกษาและปฏิบัติ

คู่มือจัดการแข่งขัน

- กีฬาวีดี
- ไทยลีก PRO
- ไทยลีก Semi PRO
- ไทยลีก Amateur
- ฟุตบอลหญิง (ระดับอาชีพ - ระดับสมัคร)
- ฟุตบอลเยาวชนสมัครเล่น

- กฎ กติกา และระเบียบในรายการแข่งขันนั้น
- รายละเอียดการแข่งขัน
- ระเบียบตัดสิน
- สนามแข่งขันและบุคลากร
- ทีมที่ไปแข่ง จำนวนผู้เล่น
- พื้นที่ปฏิบัติ งานอาสาสมัคร
- วิธีการใน วันและ เว้นของกีฬา
- ขั้นตอนการแข่งขัน

รวมถึงการกระจายโอกาสในการแข่งขันสู่ท้องถิ่นภายใต้ศูนย์ประสานงาน 6 ภูมิภาค ในโครงการฟุตบอลสำหรับเยาวชนอายุไม่เกิน 12 ปี เพื่อกระจายความเท่าเทียมกันให้เกิดกับเยาวชนในทุกภาคส่วนของสังคม และสร้างความรักความผูกพันในกีฬาฟุตบอล

(4) การเคารพกฎเกณฑ์ทางกฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับต่าง ๆ

การดำเนินการต่าง ๆ ของสมาคม ฯ นอกจากจะต้องอยู่ภายใต้กรอบอำนาจหน้าที่ทางกฎหมาย ข้อบังคับ หรือระเบียบแล้ว แม้แต่บรรดาสมาชิกของสมาคม ฯ ก็ต้องอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ทางกฎหมายเช่นเดียวกัน อันเป็นหลักเกณฑ์ที่สำคัญในระบอบประชาธิปไตย หรือในระบบหลักนิติรัฐ เพราะหากสมาชิกของสมาคม ฯ มีประชาธิปไตยสามารถกระทำได้ก็โดยไม่มีขอบเขต การอยู่ร่วมกันของสมาชิกในสมาคม ฯ ก็อาจเกิดความวุ่นวาย และไม่อยู่ในมาตรฐานเดียวกันได้ ด้วยเหตุนี้ สมาคม ฯ และสมาชิกของสมาคม ฯ จึงต้องเคารพกฎเกณฑ์ทางกฎหมายในหลาย ๆ ด้าน เช่น สโมสรต้องจัดตั้งในรูปแบบของ

นิติบุคคล มีเอกสารสิทธิ์ที่ชัดเจน มีสัญญาระหว่างสโมสร ผู้ฝึกสอน นักกีฬา และเจ้าหน้าที่ มีการระบุกฎระเบียบ ข้อปฏิบัติที่ชัดเจน มีการพิจารณาโทษที่ยุติธรรม มีขั้นตอนชัดเจนที่สามารถตรวจสอบได้

4. บทสรุป

หลักประชาธิปไตย นั้น หากพิจารณามิติในทางการเมืองการปกครองอาจถือได้ว่าเป็นหัวใจสำคัญในการขับเคลื่อนภารกิจต่าง ๆ ให้สัมฤทธิ์ผล โดยอยู่บนพื้นฐานเจตจำนงของประชาชนเป็นส่วนใหญ่ ในการแสดงออก การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีกระบวนการในการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งอย่างมีเหตุและผล เน้นความเท่าเทียมหรือความเสมอภาคของบุคคลทุกคน แต่กระนั้นหลักประชาธิปไตยก็มีใช้จะถูกนำไปใช้ในทางการเมืองการปกครองเพียงอย่างเดียว แต่ภายใต้พื้นฐานแนวคิดทางประชาธิปไตยดังกล่าวก็ได้ถูกไปปรับใช้ในการจัดการองค์กร หรือการดำเนินกิจกรรมขององค์กรด้วย ดังเช่นที่สมาคมกีฬาฟุตบอลแห่งประเทศไทย ฯ ได้นำมาปรับใช้ในหลายภาคส่วนของการดำเนินการและการจัดทำแผนแม่บทพัฒนาฟุตบอลแห่งชาติ ระยะยาว 20 ปี ไม่ว่าจะเป็นการเปิดเวทีรับฟังความคิดเห็นผู้ที่เกี่ยวข้องหรือประชาชนในทุกๆระดับ ในการจัดทำแผนแม่บท การสร้างความมีส่วนร่วมในหลายภาคส่วน การดึงผู้ประกอบการเข้ามามีส่วนร่วม ผลักดันบุตรหลานของตนเองในเส้นทางสายฟุตบอลอาชีพ การสร้างความเสมอภาคและความเท่าเทียมให้เกิดขึ้นในสโมสรทุกระดับ การสร้างมาตรฐานของกฎ กติกาที่มีความชัดเจน การมีระบบค่าตอบแทนทั้งในตัวนักเตะ ผู้ฝึกสอน และกรรมการที่เป็นธรรม การกระจายโอกาสในการแข่งขันฟุตบอลของเยาวชนเข้าไปสู่ท้องถิ่นผ่านทางเครือข่ายศูนย์ประสานงาน รวมถึงการให้ทุกฝ่ายเคารพกฎ กติกา และกฎหมาย อันเป็นการสะท้อนให้เห็นว่าแนวคิดหรืออุดมการณ์ในทางประชาธิปไตย นั้น ฝังรากลึกในทุกระดับและมิติในทางสังคมไม่เว้นแต่ในวงการกีฬาฟุตบอลของประเทศไทย

